

měly pojišťovací činnost zastaviti, které jsou však schopné, aby zákonné povinnosti řádně plnily. Za schopné dostáti zákonným povinností pokládá výbor v důsledku dosavadních zkušeností pokladny (pojišťovny) společenstevní a gremiální, které měly 1. července 1928 více než 1000 členů povinně pojištěných. Jedná se o pojišťovací ústavy řádně vedené a vykazující mnohdy značné rezervní fondy a nemovitě jmění.»

Ze zásady, že napříště nemají býti zřizovány nové společenstevní a gremiální pojišťovny, obsahuje jedinou výjimku 2. odst. § 27; o tento případ tu však nejde.

Pokud stížnost v dalším uvádí, že vzhledem ke změně textaci § 27 nelze již společenstvu upíratí právo zřizovati nemocenskou pokladnu, byť i §§ 121 a násl. živn. řádu byly zrušeny, poněvadž odpadl přímý zákaz, nemusel se nss námitkou tou zabývati, ježto předmětem sporu není otázka, zda by společenstvo mohlo takové usnesení učiniti, nýbrž jedině, zda stěžující si pojišťovna byla oprávněna usnésti se na rozšíření své působnosti. Záporné zodpovědění této otázky žal. úřadem bylo však, jak dovozeno, uznáno za shodné se zákonem a slušelo proto stížnost zamítnouti.

Č. 11.090.

Pojištění pensijní. — Řízení správní: * Ustanovení odst. 3 čl. 8 zák. organizačního č. 125/1927 Sb. nebylo pro obor pensijního pojištění derogováno předpisem odst. 2 § 133 pensijního zák. č. 26/1929 Sb.

(Nález ze dne 23. února 1934 č. 20.793/33.)

V ě c: Československý stát (správa finanční) proti zemskému úřadu v Praze o pensijní pojištění revisního tajemníka Jaroslava J.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Opravným výměrem z 11. září 1929, měnicím výměr z 28. dubna 1926 co do splatnosti, předepsala Úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Praze revisnímu odboru min. fin. pojistné za Jaroslava J. za dobu od 1. dubna do 30. dubna 1926 částkou 90 Kč, a dalším výměrem z téhož dne 19¼ % přirážku částkou 17.30 Kč.

V námitkách uvedlo min. fin., že J. vstoupil do služby dne 12. dubna 1926, pojistná prémie za duben že byla zaplacená 19. dubna 1926; ježto však prémie za měsíc duben byla předepsána dřívějšímu zaměstnavateli (Vacuum Oil Company) k náhradě, byla prý zmíněná prémie přípisem jmenované úřadovny z 28. června 1926 ministerstvu odepsána a připsána k dobru.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze podaným námitkám z těchto důvodů: »I. Podle ustanovení § 66 odst. 1 pens. zák. č. 26/29 Sb. nutno pojistné odváděti napřed prvního každého kalendářního měsíce, při čemž jest zapraviti celé pojistné bez ohledu na to, počne-li neb končí-li pojištění během kalendářního měsíce (§ 66 odst. 2 cit. zák.).

Fa »Vacuum Oil Company« v Praze odhlásila Jaroslava J. z pensijního pojištění dnem 31. března 1926; nemohla proto úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Praze předepsati jmenované firmě prémii pojistnou a k ní přírážku podle § 196 zák. č. 26/29 Sb. ještě také za měsíc duben 1926, ježto jmenovaný zaměstnanec vystoupil ze zaměstnání této firmy již 31. března 1926 a v měsíci dubnu již v jejích službách nebyl, nýbrž výhradně jen ve službách stěžujícího si zaměstnavatele, totiž »Revisního odboru min. fin. v Praze«. Správně proto předepsala jmenovaná úřadovna příslušející prémii za celý měsíc duben 1926 a připadající k ní 19¼ % přírážku podle § 196 zák. č. 26/29 Sb. revisnímu odboru min. fin., ježto zaměstnanec byl v měsíci dubnu 1926 výhradně v jeho službách, při čemž jest úplně bezvýznamné pro předpis prémie a dotčené přírážky k ní, kterého dne v tomto měsíci zaměstnanec do služeb st-lových vstoupil neb z nich vystoupil. II. Zároveň zůstává v platnosti též výměr o přírážce podle § 196 zák. č. 26/29, ježto byl potvrzen výměr o pojistné povinnosti, a výměr o dotčené přírážce jest jeho nerozlučnou součástí. Rozhodnutí to má platnost konečnou. Přílohy se vracejí, k případnému odvolání bylo by je opět připojiti.»

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost brojí především proti tomu, že žal. úřad své rozhodnutí označil za konečné, dovozujíc, že ustanovení čl. 8 odst. 3 org. zák. č. 125/27 Sb. zde nemá místa, poněvadž jde o řešení otázky povahy zásadní a rozřešení tohoto případu po stránce právní bude prejudicielním případem pro celou řadu případů ostatních, takže hmotný zájem státu v daném případě daleko částku 200 Kč převyšuje a nelze tudíž mluvit o nějaké věci bagatelní ve smyslu cit. ustanovení. Náзор ten jest mylný.

Čl. 8 odst. 3 org. zák., jenž stanoví, že při sporech, jejichž předmětem jest pouze peněžité plnění nepřesahující částky 200 Kč, jest odvolání nepřípustno, jest zcela všeobecným ustanovením, které nepřípustnost dalšího odvolání pojí na pouhou skutečnost, že předmětem sporu jest peněžité plnění nepřesahující částky 200 Kč. Znění jeho nepřipouští výklad, že by tam, kde jde o nějakou otázku zvláště důležitou nebo zásadní, již nezáleželo na výši peněžitého plnění. Ježto pak v daném případě se jednalo výlučně o otázku přípustnosti dodatečného předpisu pojistné prémie s přírážkou za měsíc duben 1926 v částce 90 Kč s přírážkou 17.30 Kč, označil již z tohoto důvodu zem. úřad právem své rozhodnutí za konečné.

Na tom nemění nic, že z rozhodnutí zem. úřadu lze se podle § 133 odst. 2 zák. č. 26/1929 Sb. odvolati k min. soc. péče, neboť tímto předpisem bylo změněno pro obor pensijního pojištění podle cit. zák. toliko ustanovení čl. 8 odst. 2 org. zák. č. 125/27 Sb., nikoliv však ustanovení odst. 3; k tomu bylo by bývalo zapotřebí, aby lex posterior, totiž cit. zákon č. 26/1929 Sb., obsahoval výslovný předpis, derogující předpisu odst. 3 čl. 8 org. zák., a takového předpisu není.

Pokud pak stížnost vytýká, že poučení, podle něhož »případnému odvolání bylo by přílohy opět připojiti«, jest v rozporu s předcházejícím právním poučením, že rozhodnutí jest konečné, jest jí ovšem přisvědčiti, avšak v rozporu tom nelze shledati vadu podstatnou, neboť

jednak stížnost na nss byla včas podána a tudíž st-1 nebyl sveden k tomu, aby zmeškal lhůtu k podání stížnosti, jednak jde o zřejmý omyl úřadu.

Co se věci samé týče, posuzoval žal. úřad otázku přípustnosti dodatečného předpisu prémie podle § 66 odst. 1 zák. č. 26/1929 Sb., ačkoliv šlo o prémii za měsíc duben 1926 a bylo tedy užití ustanovení zák. č. 89/1920 Sb., jímž byl změněn zákon o pensijním pojištění č. 1/1907 ř. z. a cís. nař. č. 138/1914 ř. z. Toho však stížnost nevytýká a ani nss nemohl z nesprávného užití cit. normy vyvoditi zrušení nař. rozhodnutí, poněvadž § 66 odst. 1 a 2 zák. č. 89/1920 Sb. se v podstatě shoduje s předpisem § 34 zák. č. 26/1929 Sb.

Vysloviv, že Revisní odbor min. fin. jest povinen zaplatiti prémii, připadající na měsíc duben 1926 za Jaroslava J., vycházel žal. úřad ze skutkového základu, že J., který u revisního odboru nastoupil službu dne 12. dubna 1926, v tomto měsíci již vůbec nebyl ve službách dřívějšího zaměstnavatele, fy. Vacuum Oil Company, u níž byl odhlášen dnem 31. března 1926, a že v měsíci dubnu 1926 byl výhradně ve službách stěžujícího si zaměstnavatele. V důsledku toho a na základě ustanovení § 66 odst. 1 a 2 nového pensijního zák. (správně § 34 odst. 1 a 2 starého zák.), dospěl pak žal. úřad k výroku, že Revisní odbor min. fin. jest povinen zaplatiti příslušnou prémii.

V námitkách bylo však již uváděno, že J. byl u firmy Vacuum Oil Company zaměstnán od 26. ledna do 11. dubna 1926, a že prémie za měsíc duben 1926 byla na základě § 66 zák. č. 26/29 Sb. původně této firmě předepsána výměrem Všeobecného pensijního ústavu z 28. dubna 1926; v důsledku toho, že byla výměrem téhož ústavu z 28. června 1926 revisnímu odboru min. fin. prémie za měsíc duben 1926, původně předepsaná výměrem z 28. dubna 1926, odepsána a připsána k dobru.

Žal. úřad se však tvrzením, že J. byl od 1. dubna 1926 zaměstnán u zmíněné firmy, vůbec nezabýval, o této rozhodné okolnosti nekonal šetření a nepřihlédl k výtce v námitkách zřejmě obsažené, že tu již vůbec nemá místo ustanovení odst. 1 a 2 § 66 nového pensijního zák. (správně § 34 starého zák.), nýbrž založil své rozhodnutí na skutkovém předpokladu, že J. v měsíci dubnu 1926 vůbec již u firmy Vacuum Oil Company zaměstnán nebyl, tak jako by okolnost ta byla nesporná. Ježto však otázka, zdali byl J. v měsíci dubnu 1926 skutečně ještě zaměstnán u jmenované firmy, jest rozhodnou pro řešení předmětného sporu, spočívá ve vytčeném postupu žal. úřadu podstatná vada řízení.

Č. 11.091.

Horní právo. — Vyvlastnění. — Řízení správní:
I. Okolnost, že vlastník důlního pole, domáhající se vyvlastnění soukromých pozemků k účelům hornickým, po podání žádosti za vyvlastnění svoje důlní pole zcizil, nebere jemu legitimace domáhati se vyvlastnění. — II. Kvalifikace »podnikatele hor« není závislá na tom, zda horní podnik je již v plném provozu. — III. Výrok podle § 103 hor. zák., pokud se v něm stanoví odškodné, má povahu pouhého prozatímního